

כיתה:

שמי:

לעילוי נשמת תלמידנו היקר, החייל בצ"ה מנחם מענדל ע"ה בולטון,
בן יבדל"א ר' ישראל בנימין ותבדל"א דבורה זהבה יהושע שיחיו

החֹבֶרֶת טְעוּנָה גְּנִיזָה

תלמידים יקרים!

היום הגדול והקדוש י' בשבט, הוא יום ההלולא של הרבי הרי"צ יום קבלת הנשיאות של הרבי נשיא דורנו.

בימי ההכנה ליום הזה, נלמד כיצד להיות קשורים עם הרבי, עם תורתו והוראותיו.

והשנה, בהשראת הנושא השנתי "ואהבת", נצטק במהלך שבוע "נרות להאיר" בספורים ורגעים המתארים ומלמדים אותנו על אהבת ישראל המסלאה של הרבי, כלפי כל יהודי!

לפיכך חוברת מיוחדת ובה ספורי אהבת ישראל של הרבי.

קראו את הספורים, חשבו מה אפשר ללמד מהנהגתו המיוחדת של הרבי, ושוחחו על כך בכיתה. לאחר מכן הפעילו את הראש, ופתרו את השעשועונים המופיעים לאחר כל ספור.

*

ביום ההלולא יו"ד שבט נוהגים ללמד את המאמר 'באתי לגני' של הרבי הרי"צ, בצל ההלולא.

בסוף החוברת מובא החלק הראשון של המאמר.

*

תלמידי רשת "אהלי יוסף יצחק לויבאוויטש" שעל שם הרבי הרי"צ, בצל ההלולא,

במאמר "באתי לגני" למדתם שהשליחות הגדולה של דורנו היא, להביא את השכינה אל תוך העולם ולהביא גאולה.

אל היום הקדוש י' בשבט תגיעו עם חזק משמעותי במצוה החשובה של אהבת ישראל, שהיא זו שתביא את הגאולה.

אנן חנוך חברתי חסיד
ברשת אהלי יוסף יצחק

גם זאת התקבל לי

ספורה של הגברת לאה איזנמו:

בחדש תשרי תשל"ז נסעתי לרבי והתארחתי בבית אחותי בשכונת קראון היטס. הבית היה פתוח לרוחה וכל אורח שרצה לאכל סעודת חג חמה הזמו להכנס בשמחה. העבודה הייתה רבה וסיעתי ככל יכולתי.

באחד מימי חג הסוכות, שמענו מהאורחים כי היום יוכלו נשים ובנות לעבר לפני הרבי, להקבל פרוסת 'לקח' (עוגת דבש) ולהתברך בברכת 'שנה טובה ומתוקה'.

ידעתי שאני חייבת להיות שם, אבל העבודה עוד הייתה רבה.

האורחים שהגיעו, הבטיחו לי כי התור עוד ארוך. אני זוכרת כיצד נגבת את השיש בפעם האחרונה ומהרתי לצאת.

יצאתי, אף התור לא נראה באפקה. התקדמתי לרחוב הבא, לפני הבאה, ו... אין תור.

הייתי אז נערה צעירה והתקשיתי לשאת את המחשבה כי לאחר עבודה כה מאמצת הפסדתי את הזכות הגדולה.

רצתי בכל כוחי לכוון 770, וכשהתקרבותי ראיתי את גבו של הרבי בסמיכות לדלת הפניסה. החלקה הסתיימה...

הַרְבֵּי אָמַר דְּבַר־מָה בְּשִׁקְט לְמַזְכִּירוֹ, הָרַב גְּרוֹנֶר, וְנִכְנָס לְחִדְרוֹ. הָרַב גְּרוֹנֶר נָגַשׁ אֵלַי, הוּא לֹא הֵיחָה נִרְאָה מְרֻצָּה, הָרִי הַרְבֵּי הֵיחָה לְאַחֵר יוֹם שָׁלֵם שֶׁל עֲמִידָה עַל הָרִגְלִים. אָבֵל הוּא אָמַר: "הַרְבֵּי יֵצֵא לְתֵת לָהּ 'לִקַּח', גִּשִּׁי לַעֲמֹד לִיד הַסֶּכֶה".

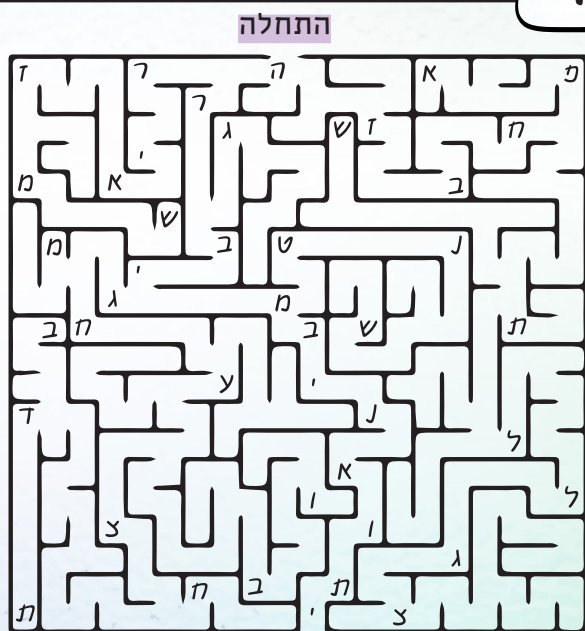
וַיִּגְשׁוּ לְסֶכֶה, הָרֹבֵץ הַגֵּיץ, וַתֵּן לִי פְרוּסֶת 'לֶקַח' וַיִּבְרָה אוֹתִי בְּשָׁנָה טוֹבָה וּמִתּוֹקָה. עוֹד כְּמָה נָשִׁים הִתְאַסְפוּ מֵאַחֲרֵי וְהָרֹבֵץ חֵלֵק גַּם לָהֶן.

הַתִּרְגַּשְׁתִּי מְאֹד, יָדַעְתִּי שֶׁהֶרְבֵּי מִרְגִּישׁ וּמְבִין לְלִבִּי.

« האם אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים לְהַעֲרִיף מֵאַמְצִים שְׂמִיָּשָׁהּ אַחֵר עוֹשָׂה?
 « האם אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים לְעוֹדֵד וּלְתַת הַרְגָּשָׁה טוֹבָה,
 לְמִי שֶׁטּוֹרֵחַ וְעֹמֵל כְּדִי לְהַשִּׁיג מִשָּׂהוּ?

משוחררים

חידה

סיום

בְּמַהֲלָה
הַמְּבוּרָה
תִּמְצְאוּ
אוֹתוֹת
מִקְזָרוֹת
וְיִהְיֶה עֲלֵיכֶם
לְאָסֹף אוֹתוֹ.
בְּמַדָּה
וְתִצְלִיחוּ
לְהַגִּיעַ לְסוֹף
הַמְּבוּרָה
בְּהַצְלָחָה,
תִּקְבְּלוּ אֶת
הַמִּשְׁפָּט
הַבָּא:

בצד ימין נשק?

מספר הרב משה צור, נשיא ישיבת 'אש התלמוד':

היה זה כשנתיים לאחר מלחמת ששת הימים, שרתי אז כחיל בחיל האוויר הישראלי. יום אחד עמדתי עם חברי בבסיס ולפתע עצר ג'יפ בסמיכות אלינו.

כל אחד מאתנו קבל חבילת מתקים, ועליה פתק: "פורים שמח מהרבי מליובאוויטש". לא הבנתי מי זה הרבי ומדוע אכפת לו מאתנו, זה רגש אותי מאוד.

שנתיים לאחר מכן, במלחמת ההתשה, כשהעברתי פצועים יום אחרי יום מתעלת סואץ, פגשתי שני חסידי חב"ד שהציעו לי להניח תפלין. כשאמרתי אתם "שמע ישראל", התרגשתי עד דמעות, ומשם התחיל המסע שלי חזרה ליהדות.

שנים אחר כך הגעתי לניו יורק ופגשתי את הרבי מליובאוויטש. באחת הפגישות, הרבי שאל אותי מה אני עושה למען הקהלה היהודית, ואז הרבי אמר לי:

"מדוע הלב של האדם נמצא בצד שמאל? הרי כל דבר טוב ביהדות נמצא בצד ימין, הצד שמצאג חסד. לוחצים ידים ביד ימין, מחזיקים את ספר התורה בצד ימין ועוד, אז למה הלב בצד שמאל?"

2

וְאִז עֲנֶה הַרְבִּי: "כֹּאשֶׁר יְהוּדֵי מִסְתַּכֵּל עַל חֲבֵרוֹ, עָלָיו לִדְעַת שֶׁהַלֵּב שֶׁלּוֹ צָרִיךְ לִהְיוֹת עֲבוּר הָאֲחֵר.

כִּשְׁאֲנִי מִסְתַּכֵּל עָלֶיךָ, הַלֵּב שֶׁלִּי נִמְצָא בְּצַד יָמִין שְׁלִי, וְהַלֵּב שֶׁלִּי נִמְצָא בְּצַד יָמִין שְׁלִי. כֹּאשֶׁר הַלֵּב הוּא עֲבוּר הַזּוּלָּת, זֶהוּ קִיּוֹם מִצּוֹת "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ".

הַמְסַר הַזֶּה מְלֻוֶּה אוֹתִי כָּל חַיִּי, לְאֶרֶץ שָׁנוֹת עֲשִׂיתִי הַחֲנוּכִית.

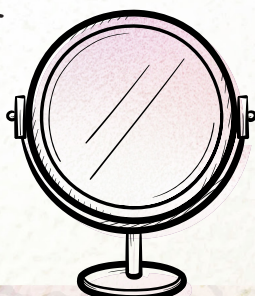
מְשׁוּחָחִים

- « אֶת מִי הַלֵּב שָׁלָנוּ נוֹטָה לְהַרְגִּישׁ יוֹתֵר,
- אֶת עֲצָמֵנוּ אוֹ אֶת הַשְּׁנִי?
- « לְמַשָּׁל, בְּשִׁעַת וְכוּחַ עַל מְקוֹם בְּהִסָּעָה,
- אֶת מִי נִרְגָּשׁ יוֹתֵר?
- « מָה הַמְּקוֹם שֶׁל הַלֵּב בְּצַד יָמִין, מְלַמֵּד אוֹתָנוּ?

חִידָה

לְאֶחָד מֵאֵלֶּם
וְכִי יִזְכָּח לֵאמֹר
יֵאָדָּם וְיֵאָדָּם
זֶהוּ יֵאָדָּם וְיֵאָדָּם
זֶהוּ יֵאָדָּם וְיֵאָדָּם.

לְכִיכֶם מִשְׁפָּט חָשׁוּב מִהַסְפּוֹר,
כְּתוּב בְּכֶתֶב מְרָאָה.
קְרָאוּ אוֹתוֹ בְּאִמְצָעוֹת מְרָאָה, אוֹ אֶפְלוֹ לְבַד,
וְכִתְבוּ בְּכֶתֶב יְדְכֶם אֶת הַמִּשְׁפָּט.

מרגיש את צענרה

נַעֲרָה צָעִירָה שֶׁעֲבָרָה תְּקוּפָה קָשָׁה בְּחַיֶּיהָ, כְּתִבָּה עַל כָּף לְרַבִּי וְתֹאֲרָה אֶת הַהִתְמוּדָדוּיוֹת וְהַקְשִׁיִּים שֶׁנִּצָּבִים בְּפִנֶּיהָ.
לְאַרְבֵּי תְּקוּפָה מִמְשַׁכֶּת כְּתִבָּה עַל כָּף הַנַּעֲרָה לְרַבִּי וְשִׁכְכָה אֶת לְבָבָהּ, וְעַל כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב הִיא קִבְּלָה תְּשׁוּבָה תּוֹרָה זְמוּ קֶצֶר!

בְּאַחַת הַפְּעָמִים שֶׁשָּׁלְחָה מִכְתָּב כָּאוֹב נוֹסֵר, הִשִּׁיב לָהּ הָרַבִּי בְּמִכְתָּב וּבִין הַדְּבָרִים כָּתַב כִּי הוּא "חֵשׁ אֶת כְּאֵבָה".

הַבְּחִוְרָה הִמְרִירָה שְׁלֹחַ מִיַּד מִכְתָּב בְּחִזְרָה וְכְתִבָּה: "רַבִּי, כִּי־צַד תּוּכַל לְכָתֹב שְׁאֵתָה 'חֵשׁ אֶת כְּאֵבִי', הֲלוֹא אֵינִי עוֹבֵר אֶת מָה שְׁאֵנִי עוֹבֵרֶת?!"

בְּתוֹר שְׁעֵתִים (!) הִיא קִבְּלָה מַעֲנָה מִהָרַבִּי, וְאָלוּ הֵם עֲקָרֵי הַדְּבָרִים: "כְּאֵשׁ תִּזְכִּי לַגְּדֹל וּלְהַקִּים מִשְׁפָּחָה, וְאִם יִרְצָה הַשֵּׁם יִהְיֶה לָּהּ יֶלֶד מִשְׁלָהּ, אֲזִי מִטֵּבַע הַדְּבָרִים, בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה, יִבָּקְעוּ לֵילָד שְׁנַיִם. זֶהוּ תִּהְיֶה כּוֹאֵב, הֵילָד בּוֹכָה, וְהָאִמָּא חֹשָׁה בְּכָאֵב - כְּאֵלוּ כּוֹאֵב לָהּ בְּעִצְמָה!"

וְהָרַבִּי סִים בְּמַלִּים: "כֹּה אֲנִי מִרְגִּישׁ אֶת צָעֲרָה".

הַנַּעֲרָה הִיָּתָה נִסְעָרָת
מִתְשׁוֹבְּתוֹ שֶׁל הָרָבִי. רַק אִז
הִיא הִבִּינָה בְּאַמֶּת, עַד כִּמָּה
מִנִּסָּה הָרָבִי לַעֲזֹר לָהּ.

בְּסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר הַנַּעֲרָה
גָּדְלָה, הִקִּימָה מִשְׁפָּחָה, וְאִרְ
נוֹלְדוּ לָהּ יְלָדִים (שִׁכְמוּבּוֹ
הַצְמִיחוּ שָׁנִים)...

הָאֲכַפְתִּיּוֹת הָאִישִׁית שֶׁל
הָרָבִי, הִצִּילָה אוֹתָהּ.

« האם אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים לַהֲקִשִּׁיב בְּתִשּׁוּמַת לֵב, כְּשֶׁמִּסְפָּרִים
לָנוּ מִשְׁהוּ עָצוּב אוֹ כּוֹאֵב?
« אִיזוֹ הַרְגָּשָׁה יֵשׁ לָמִי שֶׁמִּסְפָּר מִשְׁהוּ אִישִׁי, וְרוֹאָה
שֶׁבְּכָלֵל לֹא מִקְשִׁיבִים לוֹ?
« אִיזוֹ הַרְגָּשָׁה יֵשׁ לָמִי שֶׁמִּסְפָּר, וְרוֹאָה שֶׁמִּבְּנִים אוֹתוֹ?

משוחחים

חידה

לְכִנְיֵכֶם מִלִּים שֶׁנִּכְתְּבוּ בְּצִפּוֹ מִיָּחֵד = אֲתָב־ש. הַחֲלִיפוּ אֶת
הָאוֹתִיּוֹת בְּעֶזְרַת הַצִּפּוֹ הַמְצָרֵר וְגִלּוּ בְּאֵילוּ מִלִּים הָרָבִי סִיִּם
אֶת הַמִּכְתָּב לַנַּעֲרָה.

לל תטמ
יגרמב הזגצ

--- --
--- --

א	ת
ב	ש
ג	ר
ד	ק
ה	צ
ו	פ
ז	ע
ח	ס
ט	נ
י	מ
כ	ל

בְּקוֹר חוֹלִים בַּעֲרַב מִיָּחֵד

מספר הרב משה גרונר, מנאמני בית רבנו ואחיו של המזכיר: ערב אחד, יושבתי במזכירות הרבי והטלפון צלצל. על הקו היה הרבי בעצמו, ששהה אז בביתו ושאל אם אוכל לבוא לעזר לו.

זה היה ערב מיוחד, ליל י' שבט תשי"א, התאריה בו צין יום השנה הראשון להסתלקות הרבי הקודם, רבי יוסף יצחק. זה היה לאחר שנה שלמה שבה החסידים הקצירו ברבי להבל על עצמו את על ההנהגה והרבי סרב.

כשהגעתי לבית הרבי, הסביר לי הרבי כי ישנו יהודי בודד הנמצא קעת בבית הרפואה. הרבי רוצה לבקרו, אבל הוא רוצה לשוחח קודם עם הרופא שלו. הרבי בקש שאנסה לאתר את מספר הטלפון של הרופא.

השגתי את המספר וחזרתי אל הרבי. ראיתי שעל שלחנו של הרבי פתוחים ספרי חסידות, תלמוד ומכרשים. בנוסף, ראיתי שהמאמר האחרון של הרבי הריי"צ פתוח גם הוא.

הרבי התקשר לרופא, דבר אתו, ומיד לאחר מכן יצא לבקר את היהודי הבודד.

למחרת בלילה, התקיימה ההתועדות המכרסמת שבה הרבי קבל על עצמו את על נשיאות חב"ד, ואמר את מאמר החסידות "באתי לגני"

שִׁמְבֶּסֶס עַל מֵאֲמָרוֹ הָאֲחֵרוֹן שֶׁל הָאֲדָמוֹ"ר הָרִי"צ. בְּמֵאֲמָר זֶה מְתָאֵר
הָרַבִּי אֶת הַ"אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל" שֶׁל כָּל אֲדָמוֹ"רֵי חַב"ד, בְּתוֹסֶפֶת סִפּוּרִים
הַמְּמַחִישִׁים אֶת טְרַחְתָּם וְהַשְׁתַּדְּלוּתָם הָרַבָּה לְהִיוֹם מִצּוֹת אַהֲבַת
יִשְׂרָאֵל.

זְכִיתִי וְרֵאִיתִי מֵהִי אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שֶׁל הָרַבִּי; אִיךָ יָחַד עִם הַהֲכָנוֹת
הָרוּחָנִיּוֹת לְקַבֵּלֶת הַנְּשִׂאוֹת, פָּנָה הָרַבִּי אֶת עֲצָמוֹ לְבַקֵּר יְהוּדֵי אֶחָד
בְּוֹדֵד.

« מִצּוֹת בִּקּוּר חוֹלִים הִיא מִצְוָה מְאֹד חֲשׁוּבָה. מִדּוּעַ?
« מָה מְרַגֵּשׁ הַחוּלָה, חוּץ מִהַקְשִׁי שֶׁל הַמַּחֲלָה עֲצָמָה?
« אִיךָ הַבִּקּוּר יָכוֹל לַעֲזֹר?
« מָה מְרַגֵּשִׁים תְּלַמִּידִים שֶׁמַּחֲסִירִים מִהַלְמוּדִים כָּמָה
יָמִים?

מְשׁוּחָחִים

חִידָה

אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שֶׁל הָרַבִּי גְדוֹלָה וְצוּמָה,
שֶׁבִּזְמַן כֵּה יָקָר הָרַבִּי דוֹאָג

עֲזְרוּ לְבַחֲרוֹר ר' מִשֶּׁה גְרוֹנֶר
לְמַצֵּא אֶת מַסְפֵּר הַטֵּלְפֹּן
שֶׁל הָרוֹפֵא.

מִתַּחוּ קוֹ וּמִצָּאוּ אֶת
הַמַּסְפֵּר שֶׁעַל כָּל שְׂפוֹכֶרֶת.
הִפְכוּ אֶת הַמַּסְפֵּרִים
לְגִימְטְרִיָּה וְהַשְׁלִימוּ אֶת
הַמִּשְׁפָּט הַבֹּא:

ויהודי קטן באגילים הקורליבליים

מספר הרב אלי גרוסמן:

גדלתי בקורסאו שבאיים הקריביים. באותה תקופה לא היה שום בית ספר יהודי על האי ונאלצתי ללמד בבית ספר נוצרי.

על אף שגדלתי בבית שבו לא שמרו מצוות, סרבתי להשתתף בטקסים הנוצריים ובשעורי הנצרות. התלמידים הלא יהודיים בבית הספר לא אהבו את זה, הם היו מתגרים בי בקביעות, ולא קבלתי שום גבוי מצד צוות בית הספר.

כשהגעתי לכיתה ז, המצב נעשה מתוח יותר ויותר. התחלתי להשתמט מלהגיע לבית הספר, עד שאבי הציע שאבוא לסייע לו בעבודתו. שמחתי על כך, אבל לביתנו הגיעו

מכתבי אזהרה מהשלטון המקומי, המזהירים שחובה על ילד בגילי להיות במסגרת למודית.

אבי היה מדאג ביותר, הוא לא ידע מה לעשות אתי. לילה אחד הוא חלם חלום. בחלומו הוא ראה את עצמו כילד בן שלוש כשהוא יושב על ברפי סבתו. סבתו אמרה לו, "ליובו" ("אהובי" ברוסית), אם תהיה בצרה, הרבי מליובאויטש יוכל לעזור לך."

בבקר שלמחרת הלך אבי לבית הכנסת הסמוך לביתנו. הוא בקש מו הגבאי לפתח עבורו את הדלת והלך לארוו הקדש, שם שפך לבו בכני אלוקים ופנה ללכת משם.

ימים אחדים לפני כן, הרב משה קוטלרסקי, האחראי על מקומות שליחות שונים בעולם, קבל שיחת טלפון ממזכירו הראשי של הרבי, הרב חיים חודקוב, שאמר לו "הרבי רוצה שתסע לאי קורסאו".

ללא שאלות נוספות, הרב קוטלרסקי יחד עם תלמיד ישיבה בשם לוי קרינסקי, עלו על הטיסה הבאה לקורסאו. כשהגיעו לנמל התעופה, פיון שלא ידעו לאן ללכת ומה לעשות שם, עצרו מונית ובקשו לנסע לבית הכנסת.

בקורסאו, נהגי מוניות בדרך כלל מביאים את התירים לבית הכנסת הגדול ביותר באי, "מקוה ישראל עמנואל", הידוע כבית הכנסת העתיק ביותר בחצי הכדור הצפוני. אולם משום מה, נהג המונית לקח את הרב קוטלרסקי לבית כנסת שכונתי קטן. כשהמונית עצרה ליד הדלת, הרב קוטלרסקי ראה אדם עוזב את הבנין. הוא ראה בכך הזדמנות לקבל מידע על הקהלה היהודית במקום.

הרב פנה אל היהודי ואמר לו: "נשלחנו לכאן על ידי הרבי מליובאוויטש. אנו

רוצים להפיר את היהודים כאן. אנו מתארחים במלון פלאזה. האם אתה יכול לספר לנו על הקהלה המקומית?" האיש, שהיה לא אחר מאשר אבי שזה עתה יצא מבית הכנסת, כמעט והתעלף.

אבי ספר לרב קוטלרסקי על המצוקה שאליה נקלענו ובקשו לבוא לבקר בביתנו. השאלה הראשונה ששאלתי את הרב קוטלרסקי הייתה: "האם מתר לאדם להגן על עצמו אם מישהו בא ומכניס לו אגרוף?" כי היה לי רשם שהיהודים חלשים ולא יודעים להגן על עצמם. הרב קוטלרסקי השיב לי: "בודאי שעליה להגן על עצמה! השב להם מנה אחת אפים, כה שלעולם לא יריבו אתה שוב!" חשבתי לעצמי: איזה רב מגניב!

הרב קוטלרסקי הזמין אותי לטוס לניו יורק באותו קיץ ולהשתתף בקיטנת גו' ישראל' בהרי קטסקיל, ולאחר מכן ללכת ללמד בתיכון ישיבה. היתה זו התשובה לתפלותי וקבלתי את הצעתו מיד.

כה הרבי דאג בצורה נפלאה לי ולמשפחתי.

אבי כתב לרבי מכתב תודה נרגש על דאגתו גם "ליהודי קטן מקורסאו". בתשובת הרבי הופיעה ביו השאר הפסקה הבאה:

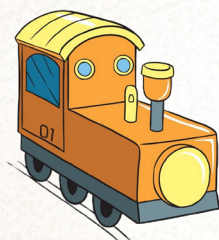
"...עלי לחלק על הכנוי שכניית את עצמה 'יהודי קטן מקורסאו'. הרי אין כל צורך להדגיש בפניה באריכות כי כל יהודי, איש או אשה, יש לו נפש אלוהית, המהנה חלק אלוהי ממעל, כפי שמסביר בתנ"א, החל בפרק השני. לפיכך לא קיים דבר כזה 'יהודי קטן', וליהודי אסור אף פעם לזלזל בפוטנציאל העצום שלו".

מְשׁוּחָחִים

« לְכָל יְהוּדֵי יֵשׁ נִשְׁמָה אֱלֹקִית יְקָרָה. לָכֵן בְּרוּר שְׁגָם
תְּלִמִּידִים שְׁמֶרְגִּישִׁים 'לֹא נַחֲשָׁבִים', הֵם יְהִלּוּמִים
יְקָרִים.
« אִיךָ נוֹכֵל לָתֵת לְכָל אֶחָד בְּסִבִּיבָתָנוּ אֶת הַהֲזָדְמָנוּת
לְהִשְׁתַּלֵּב וּלְהַצְלִיחַ?

חִידָה

כָּל אִיזִר־מִנְחָה מְגֵלָה מְלָה מְסִימָת. מְצָאוּ אֶת הַמְּלִים
וּבְסִיוֹם הַמְּשִׁימָה תִּגְלוּ מְסַר הַנִּלְמָד מִן הַסְּפֹר.

 $l = 7$

י' +
בְּאִמְצַע
הַמְּלָה

 $k = \psi$

הקפזות 'פּרטיילות'

מספר שליח הרבי הרב ראובן מטוסוב:

לקראת שמחת תורה תשמ"ח הבאתי את בתי בת הארבע לרבי. זה לא היה קל גם לשמר על הילדה, וגם לשמר על המקום הקבוע שלי ממנו יכלתי לראות את הרבי ב'הקפזות', אף ברוח השם הצלחתי. שנותים לאחר מכן, החלטתי להביא את שתי בנותי. הגדולה כבר הייתה בת שש ואחותה הייתה בת ארבע.

אף הפעם, לא הצלחתי בשום אופן להכניס למקום הקבוע שלי. נאלצנו לעמד מאחורי כל שורות הבחורים ולראות רק רגלים קופצות... זה ממש צער אותי, כל כך קויתי לתת לילדות חוויה רוחנית של הקפזות עם הרבי, ולא הצלחתי. לא ידעתי מה לעשות.

בהחלטה של רגע, החלטתי לעשות מבצע 'קריעת ים סוף'. לקחתי את בתי בת הארבע על הכתפיים והוריתי לילדה בת השש להמתין לי ליד העמוד במקום בו עמדנו.

נכנסתי ל'ים הסוער' של ההקפזות. כונתי את הבת שלי שתסתכל למקום של הרבי ותראה אותו. אני כמובן לא ראיתי כלום. שאלתי אותה "את רואה את הרבי?" היא צעקה בהתרגשות: "כן! כן! הרבי מוחא כפיים".

יצאתי חזרה והחלפתי ביו הילדות, ושוב אותו קריעת ים סוף. גם הילדה השניה ראתה את הרבי לרגע וחזרתי בחזרה.

אחר כך עליתי לאולם התפלה הקטן בקומה שמעל, שהיה שומם יחסית. בנותי נמנמו על ספסל, ואני בלית ברירה ערכתי שם 'הקפזות' עם המעטים שהיו שם.

לפתע קלטתי שתכר ההקפות
למטה מסתימות. הצעתי
לילדות לבוא לומר לרבי "חג
שמח". הן שמחו על הרעיון,
מיד העמדתי אותן אחת ליד
השנייה ליד פתח חדרו של הרבי
והדרכתיו אותן שיגידו לרבי "גוט
יום טוב" כאשר יגיע מאולם
התפילה למטה, לכוון חדרו.

חפינו, ולפתע הרבי הגיע.
צעדתי אחורה, עמדתי ליד דלת
היציאה מ־770 והסתכלתי משם.

הרבי הביט בבנותי, לקח את סדורו מתוך כר ידו והניחו תחת בית
השחי, ואז הרבי התחיל למחא כפיים לכוון הילדות ועודד את שירת
האנשים שעמדו סביב, במשך כמה וכמה דקות...

הבנות שלי זכו להקפות מיוחדות ו'פרטיות' מהרבי..."

« איה גם אנחנו יכולים לשמח את מי שבסביבתנו?
« האם "לעשות שמח" זה תמיד דבר חיובי?
« איה אפשר לגרם לאחרים לשמח באמת?

משוחחים

חידה

ה ר
ת ס ב ה
ח ם ' ' ה
א ה ד א מ
ל ק
ר ש

הצטרפו לרקודי ההקפות בשמחת
תורה עם הרב מטוסוב.

חברו את הנקודות בכוון החצים,
אספו את האותיות לכי הסדר,
ותגלו את המשך הפתגם.

אהבה היא החוט

מבחן מליחד

מספר ר' חיים סלומינסקי:

ראיתם פעם ילד שיודע רק משנה אחת? אני הייתי תלמיד כזה.

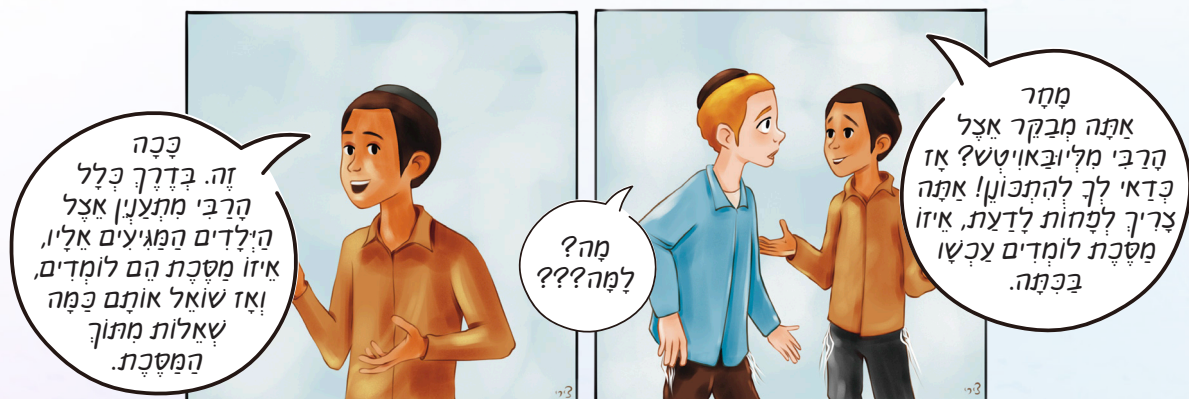
למדתי במוסד שלמדו בו מקצועות קדש לצד מקצועות חל. במקצועות החל השקעתי והגעתי להשגים, אך לצערי, בלמודי הקדש לא השקעתי כלל.

כך קרה שהכרתי רק משנה אחת, משנה ארפה מאוד, ממש בעל פה. איך הכרתי? כי המורה שלי הטיל עלי כענש ללמד אותה היטב ולהבחן עליה, אחרי תעלול שעוללתי.

יום בר המצוה שלי התקרב, אבי היה נרגש ושמח, הוא היה נצול שואה, ובר המצוה שלי גרם לו אשר מיוחד. ימים ספורים לפני תאריה בר המצוה הוא אמר לי כי הוא רוצה ללכת אתי להתברך לקראת יום בר המצוה אצל הרבי מליובאוויטש.

שמעתי ושמחתי. הבנתי שזו הזדמנות מיוחדת עבורי לקראת שלב חדש ומרגש בחיים.

אבל... ביום שלפני הבקור אצל הרבי, כשספרתי על הבקור הצפוי לאחד מחברי, שמעתי ממנו דבר שלא ידעתי.

נבהלתי ונרעשתי. מה אעשה??? הרבי ישאל אותי שאלות, ולא אדע דבר! אבי מצפה לבקור שיגרום לו שמחה ונחת, ואני רק אגרום לו רק צער! ידעתי שלא אוכל עכשיו, בכמה שעות, להשלים למודים של חדשים ארפים.

כל אותו הלילה לא נרדמתי.

יום המחרת היה יום חג בביתנו. אבי לבש את מיטב בגדיו והיה מאשר, ואני הרגשתי ממש חולה מרב לחץ.

הגיעה שעת היחידות. נכנסנו לחדרו של הרבי קרוב לחצות הלילה. הרבי ישב, קבל אותנו בפנים מאירות והושיט את ידו לאבי לשלום. לאחר מכן הרבי דבר מעט עם אבי.

כשסיימו, הרבי פנה אלי ושאל באיזו שפה אני מעדיף לדבר. השבתי בפיה ברבים שאני יודע לדבר גם באידיש.

ידעתי שעכשו תגיע השאלה, איזו מסכת אנחנו לומדים בפתה. אה... לא. הרבי התחיל לשאול אותי שאלות במשנה. שאלה, ועוד אחת. ואני השבתי בשטר תשובה אחרי תשובה, בבהירות ובקלות.

אבי האזין לדו שיח, גאה ומאשר עד עמקי נשמתו. נחת מלאה את כל כלו. איה קרה הנס? פשוט, כל השאלות שהרבי שאל, היו רק על אותה משנה אחת בודדת שהכרתי. הרבי ברו אותי ויצאנו מהחדר.

ה"מופת" האמיתי בעיני בספור הזה, זו לא העבדה שהרבי ידע מהי המשנה היחידה אותה אני מכיר, אלא אהבת ישראל המיוחדת, הרצון של הרבי להציל אותי ממבוכה, ולגרם לאבי נחת...

« מה אנחנו מרגישים כשמביכים אותנו?
« אילו סוגי משפטים עלולים לגרם לאחרים מבוכה?
« מה יכול לעזר לנו להזהר לא להביא אחרים?

משוחחים

חידה

חילים, לרבי ראשי ממסלה, רופאים, יש, צמחאים,
מציני צה"ל, שלוחים, רגשות, מיחדת, רבנים,
ילדים, לגרם, אנשי צסקים, תחושה, חסיד'
אמות העולם, טובה, ילדות, סטודנטים, לי,
חתנים וכלות, אורחים, ולאבי, נצרי בר מצוה,
מקרבים, גם, אנשי צדקה וחסד, יחד.

חיים, נער בר המצוה, מתרגש
ונלחץ מאוד לקראת ה'יחידות'
עם הרבי. הוא מנסה ללמד
ולשנן את החומר הנלמד בפתה,
במקצועות הקדש, אף הוא
מתבלבל לגמרי ומלים שונות
קופצות לו בראש.

לפניכם מלים שונות. סמנו את
המלים המופיעות בין סוגי האנשים שהרבי קבל ל'יחידות'
וגלו מסר מיוחד הנלמד מן הספור:

אבא מרחוק

מספרת הגברת לאה רבקה ארקוש:

כשהייתי בת עשר, אבי נקצע קשה בתאונת דרכים והיה מאשפז תקופה ממשכת.

גרנו אז בלונדון, אנגליה, ולכל ארה אותה תקופה היה לאמי קשה מאוד גם מבחינה כלכלית, שכן, מאחר שאבי לא עבד, לא היה לנו מספיק כסף כדי להתקיים.

יום אחד, קבל הרב אהרן דב סופרין, מנהל "בית הספר של יום ראשון" מטעם חב"ד, שבו למדתי יהדות עם עוד ילדי קהלה יהודים שלמדו בבתי ספר לא יהודיים, שיחת טלפון ממזכירות הרבי בניו יורק. הרבי בקש לברר מה קורה עם משפחתנו.

הרב סופרין קרא לי ובקש לדעת מה קורה אצלנו. לא ידעתי מה לענות כיון שהרגשתי שאמי אינה מעניינת שהמצב שלנו יתפרסם. בסופו של דבר ספרתי לו שאבי אינו בקו הבריאות. הרב סופרין יצר קשר עם אמי, ואחרי ששוחח איתה, דווח חזרה לניו יורק. תשובתו של הרבי הייתה: "עליה לודא שלמשפחה זו יהיה מזון וכל שאר הצרכים, מאחר שאין להם כרגע שום הכנסה שיוכלו להתפרנס ממנה. ונא לעדכן אותי בצורה שוטפת".

כה אכן היה, לבסוף אבי שב הביתה, אה הוא עדין לא החלים מספיק

כדי שיוכל לעבד במשרה מלאה. לכן, חב"ד העסיקה אותו בעבודות קלות שונות. בעקבות הקשר הזה, רשמו אותי הורי ללמודים בבית הספר היסודי לבנות של חב"ד, שם רציתי ללמד מזה זמן רב.

אחרי שנתיים באותו בית ספר, הרגשתי בו לא בנוח מבחינה חברתית, והודעתי שאני עוברת לבית ספר אחר.

הודעתי לכלן רק ללאה
שכחתי להודיע. לא נראה
בין כך היא לא אחת
מהחבורה שלנו...

כאשר נודע לרבי שאני
מתכוונת לעזב את בית
הספר, הוא שלח מסר
לרב סופריו: "עליך

לסדר את הנושא הזה; לדאג שהיא תרגיש בנוח להשאר".

מיד שוחחו עם הבנות, עודדו אותן להתחבר איתי וכה התחלתי
להרגיש חלק מהחבורה המגבשת בכיתה.

בבית הורי לא שמרו כשרות. לכן, כאשר הבלתי על עצמי הקפדה על
שמירת כשרות המאכלים, דאג בית הספר למשפחות חמות שאצלו
אוכל לאכול בכל יום. הסדר זה נמשך עד שסימתי את הלימודים בבית
הספר ועברתי ללמד בסמינר למורות, שם למדתי במשך שלוש
שנים.

לאחר שסימתי את לימודי, נודע לי שהרבי שלם עבורי את שכר
הלימוד במשך כל אותן השנים.

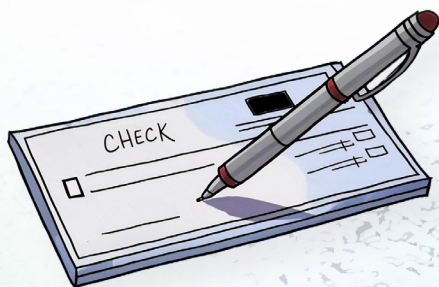
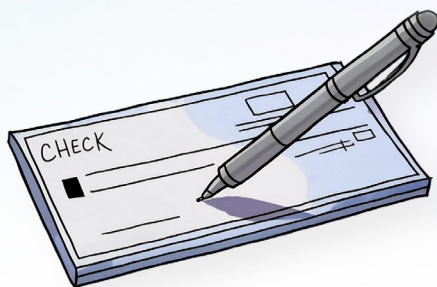
ההמחאות ששלח היו המחאות אישיות שלו, שעליהן היה רשום שמו.
הוא שלח שלוש המחאות, ושלם מראש על כל אחת משלוש השנים
שבָּהוּ לַמְדָּתִי בַּסְמִינָר.

לכל ארה הדרך פקח הרבי עין על החנוה שלי, כדי לודא שאני מרצה
ושאני לומדת היטב. ושוב ושוב הבלתי ממנו ברכות.

משווחחים

« איזו עזרה גשמית אנחנו יכולים להושיט לבני משפחה, שכנים או חברי קתה? »
« איזו עזרה רוחנית אנחנו יכולים להגיש, למי? »

חידה

הגברת לאה רבקה
ארקוש זכתה ליחס
אישי ומיוחד מהרבי,
ששלם בעבורה את
שכר הלימוד במשך
כל שנות לימודיה
וודא שהיא שמחה,
מרצה ולומדת
היטב.

הרבי מתעניין בכל
פרט, גם הקטן
ביותר,
בחיי החסידים.

לפניכם שתי
המחאות (צ'קים).
מצאו חמשה
הבדלים בין ערמות
ההמחאות.

החתימה העלמית

מספרת הגברת דבורה עמנואל:

גדלתי בניו יורק, בבית לא דתי. כבחורה, התחלתי להתקרב לשמירת תורה ומצוות. הגעתי ללמד ב'מכון חנה' בקראון הייטס, מוסד למודי יהדות לנשים חסרות רקע תורני קודם.

לאחר כשנתיים, השתדכתי עם בחור שגם הוא היה בעל תשובה, קבענו תאריך לחתונה, כתבנו על כר לרבי והתחלנו להתכונן במרץ.

בבקר יום החתונה, קבלתי שיחת טלפון מהרב בנימין קליון, מזכירו של הרבי. הרב קליון הודיע כי מסבות שונות, התועדות של הרבי שהיתה אמונה להערה מחר, תצטרף להתקיים היום, בליל החתונה שלכם. אולם, "הרבי רוצה לפגוש את הכלה".

נבהלתי, הייתי בטוחה שההתועדות הולכת להרס לי את החתונה.

חבריו ורבותיו של מנחם בודאי ירצו להשתתף בהתועדות. חברותי ממכון חנה ירצו גם הן ללכת. אז מי יבוא לחתונה שלי? הרב קליו הסביר שהרבי הציג שנודיע לכלם שהחתונה תתחיל בדיוק בזמן, כלומר - בשעה שש וחצי בערב. אם החתונה תתחיל בזמן, היא לא תתנגש עם ההתועדות, שהיתה מתכננת להתחיל בשעה מאוחרת בהרבה - רק בשעה תשע וחצי. הרב קליו הוסיף שהרבי הציג שאת ה'שבע ברכות' שלנו - בסיום סעודת החתונה - נערו בתור ההתועדות של הרבי! זאת אומרת שנצא מאולם החתונה, אולם 'אהלי תורה', נחצה את הכביש אל מרכז חב"ד - 770, ונמשיך שם את החתונה.

אחרי שהרב קליו הסביר לי את כל זה, הוא שאל, "האם את מסכימה?" כמובן הסכמתי, הרי לא היתה לי ברירה. אבל בתוכי, אמרתי לעצמי - חבל מאוד.

אחרי כשעה התקשר אלי הרב שלמה מאיעסקי, מנהל מכון חנה. הוא היה נרגש. "מה את אומרת?" הוא שאל בהתלהבות. "האם את קולטת את גדל הזכות - ששמחת 'שבע הברכות' שלכם תערו בהתועדות של הרבי?". "אני לא רואה זאת כזכות, כי אני אחד לא יגיע לחתונה שלי" - ספרתי לו את החששות שלי. "אני אהיה שם", השיב הרב מאיעסקי. "ואני מבטיח - אשאר בחתונה שלך עד הסוף".

גם הרב שלום בער לויטין שהיה הרב של בעלי הבטיח להשאיר עד הסוף. זה היה מאוד משמעותי עבורי והתחלתי להרגע. התחלתי להבין עד כמה מיוחדת העבודה שמבין אלפי המכתבים שהרבי קבל, הוא זכר שזוג בעלי תשובה טריים בחרו בתאריה הזו, ועד כמה חשוב היה לרבי להבטיח שניחוו את החתונה כמארע שמח ומאשר באמת.

לבסוף, החתונה אכן היתה שמחה במיוחד ומלאה באנשים שבאו לרקוד ולשמח אתנו. מסתבר שהרבי בקש שאנשים יגיעו לחתונה, והם אכן הגיעו.

לבי היה מלא וגדוש - הייתי לגמרי מפיסת, שמחתי היתה שלמה. מקדם יותר, בסיום החפה, הרבי בדיוק הגיע ל-770. התרגשנו כאשר הרכב נעצר, הרבי יצא החוצה, צעד לעברנו, ואחל לנו "מזל טוב!"

בתם סעודת החתונה והרקודים, הלכנו ל-770. עליתי לעזרת הנשים, ומאחר שהייתי כלה, הנשים פנו לי מקום בחזית, כדי שאוכל לראות את הרבי. בדיוק אז הוא דבר על המצוה לשמח חתן וכלה. באשר הרבי סיים את השיחה, נאמרו שבע הברכות, והרבי ענה 'אמו' אחרי כל ברכה.

משוחחים

« איה מפיסים? אם גרמנו חלילה עגמת נפש למישהו, האם מספיק לומר "סליחה" ובזה לצאת ידי חובה? »
« איה גדע שהצלחנו באמת לפייס? »

חידה

הרבי חשב על החתן והכלה בעלי התשובה, עודד אותם ובקש שאת שבע הברכות שבסיום החתונה יערכו ב-770, בהתועדות י"ט כסלו!

לפניכם ציור המתאר את רקודי השמחה בחתונה. החזירו את החלקים החסרים למקומם וגלו משפט הנאמר בשבע הברכות שעורכים לחתן וכלה.

וקול

קול

וקול

קול

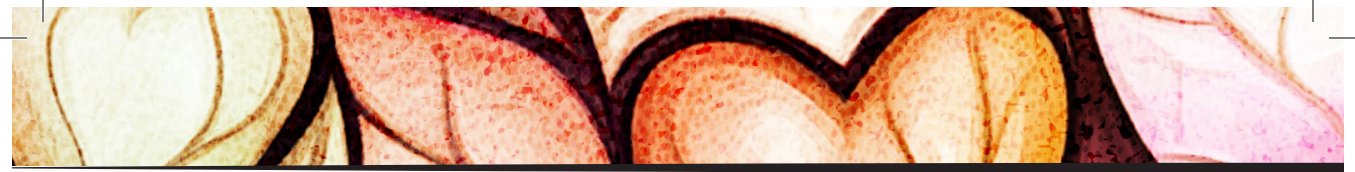
מצאמר בצאתי לגני

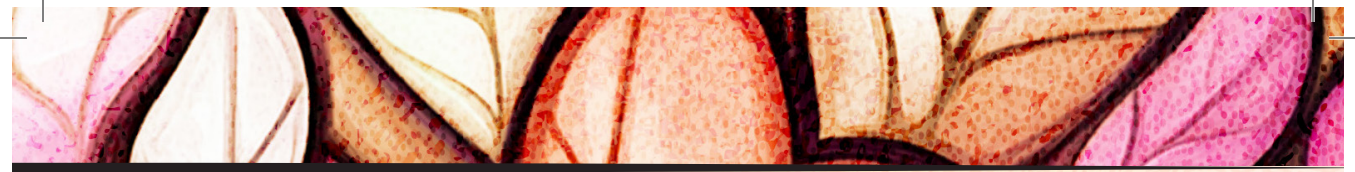
ביום ההלולא יו"ד שבט נוהגים ללמד את המאמר 'באתי לגני'
של הרב' הר"צ, בצל ההלולא.

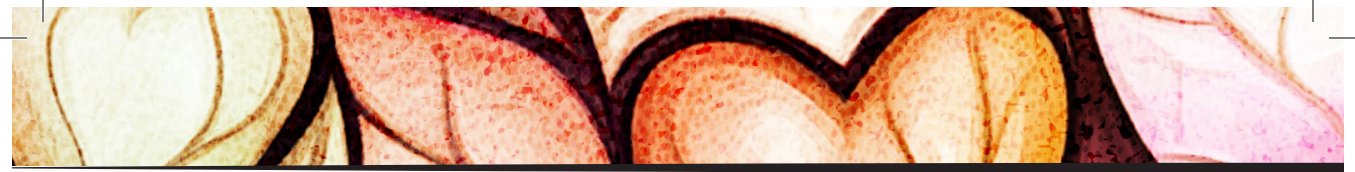
לפניכם החלק הראשון של המאמר.

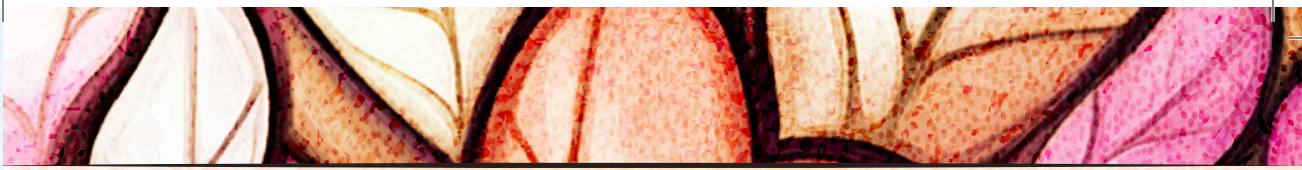
יארצייט כבוד אמו זקנתו הרבנית הצדקנית מרת רבקה נשמתה עדן זכותה יגן עלינו

- א. "באתי לגני אחותי כלה", ואיתא במדרש רבה (במקומו) "לגן
- אין כתיב כאן אלא לגני, לגנוני, למקום שהיה עקרי בתחלה",
- דעקר שכינה בתחתונים היתה, ועל ידי חטא עץ הדעת נסתלקה
- השכינה מארץ לרקיע, ועל ידי חטא קין ואנוש נסתלקה השכינה
- מרקיע א' לב' וג', ואחר כך בדור המבול נסתלקה מרקיע ג' לד',
- וכדאיתא במדרש רבה על הפסוק "וישמע את קול הו' אלקים
- מתהלך בגן - אמר רבי אבא, מהלך אין כתיב כאן אלא מתהלך,
- קפיץ ואזיל קפיץ ואזיל", ואחר כך עמדו שבעה צדיקים
- והורידו את השכינה למטה, אברהם זכה והוריד את השכינה
- מרקיע ז' לו', ויצחק מו' לה', עד כי משה שהוא השביעי (וכל
- השביעין חביבין) הורידו למטה בארץ. ועקר גלוי אלקות היה
- בבית המקדש, דכתיב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו
- לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, וזהו "צדיקים יירשו
- ארץ וישכנו לעד עליה", דצדיקים יירשו ארץ שהוא גן עדן, מפני
- מה, לפי שהם משכנים (הינו ממשיכים) בחינת שוכן עד מרום
- וקדוש, שיהיה בגלוי למטה. וזהו "באתי לגני לגנוני, למקום

-
- שְׁהִיָּה עֶקְרוּ בַּתְּחִלָּה", דַּעֲקֵר שְׂכִינָה בַּתְּחִתּוֹנִים הִיָּתָה. וְהַעֲנִין
 - הוּא, דְּהֵנָּה תְּכָלִית הַפְּנוּנָה בְּבְרִיאַת וְהַתְּהוּוֹת הָעוֹלָמוֹת, דְּנִתְאַנָּה
 - הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּיכָּה בַּתְּחִתּוֹנִים, שְׁהִיָּה גְלוּי
 - אֱלָקוֹת לְמַטָּה עַל יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם, עַל יְדֵי אֲתַכְפִּיָּא וְאַתְּהַפְּכָא,
 - דְּנִשְׁמָה תֵּרֵד לְמַטָּה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית, וְהֵם יַעֲלִימוּ
 - וַיִּסְתִּירוּ עַל אוֹר הַנִּשְׁמָה, וּבְכָל זֶה תִּפְעַל הַנִּשְׁמָה בְּרוּר וְזָכוּךְ הַגּוּף
 - וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית, וְגַם חָלְקוּ בְּעוֹלָם. וְזֶהוּ "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי
 - בְּתוֹכָם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְהוּא עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת
 - הַבְּרוּרִים בְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאַתְּהַפְּכָא, וְכַמְּאֵמֵר "כִּד אֲתַכְפִּיָּא
 - סִטְרָא אַחֲרָא אִסְתַּלַּק יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין".
 - וְהֵנָּה מַה שְּׂאוּמֵר "בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין", הַפְּנוּנָה עַל מִדְּרַגַּת הָאוֹר
 - דְּהוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין בְּשׁוּהָ, וְהֵינּוּ אוֹר הַסּוּבֵב כָּל עֲלָמִין שְׂמַאִיר
 - בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּהָ, דְּבְּעוֹלָמוֹת הָרִי יֵשׁ חֲלוּקֵי מִדְּרַגּוֹת, דְּאֵינּוּ
 - דּוּמָה עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים לְעוֹלָמוֹת תְּחִתּוֹנִים, דְּבְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים
 - מֵאִיר הָאוֹר בְּגָלוּי, וּבְּעוֹלָמוֹת הַתְּחִתּוֹנִים הָאוֹר אֵינּוּ מֵאִיר בְּגָלוּי
 - כָּל-כֶּךָ, וַיֵּשׁ שְׁהָאוֹר בָּא בְּבַחֲיִנַת הָעֵלִם וְהַסְתֵּר, וַיֵּשׁ בְּזֶה חֲלוּקֵי
 - מִדְּרַגּוֹת, וְכַמוֹ שֶׁכָּתוּב "אֵף יְדֵי יִסְדָּה אֶרֶץ וַיְמִינִי טַפְחָה שָׁמַיִם",

-
- ואיתא במדרש "נטה ימינו וברא שמים, ונטה שמאלו וברא ארץ", וידוע דיד ימין מורה על האור והגלוי יותר, וזהו "וימיני טפחה שמים", ד"שמים" הכונה עולמות העליונים - שם הגלוי בבחינת ימין שהוא גלוי האור, והאור עצמו הוא בבחינת גלוי, ו"ארץ" הכונה עולמות התחתונים, הם מבחינת שמאל שאין האור בגלוי כל כך, וגם האור עצמו בא בבחינת העלים והסתרה, כידוע ההפך בד' עולמות, דכתיב "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", שהם ד' עולמות - אצילות בריאה יצירה עשיה - בזה האור אינו כמו שהוא באצילות, כמו שהוא בבריאה יצירה עשיה, דאצילות הוא בבחינת גלוי ההעלים, ואצילות מלשון אצלו וסמוך, וכן פרוש אצילות מלשון הצלה והפרכה, דאצילות עם היותו בחינת עולם, אבל בכללותו הוא בכלל עולמות האין סוף, מה שאין כן בריאה שהוא התחלת המציאות בבחינת יש מאין. וזהו "כל הנקרא בשמי ולכבודי", דשמי וכבודי הוא המיוחד בי עדיו, שקאי על עולם האצילות שהוא עולם היחוד וההתכללות, שהאור שם בתכלית הגלוי, דאינו דומה כלל לכומו שהוא בעולמות בריאה יצירה עשיה, ובבריאה יצירה עשיה עצמן יש חלוקי מדרגות בהגלוי אורות

-
- כמו שהוא בעולם הבריאה ועולם היצירה נעשית. אמנם כל זה
 - הוא בהאור שבא להחיות את העולמות בבחינת ממלא כל עלמין,
 - אבל בהאור שהוא למעלה משיכות אל העולמות, והוא בחינת
 - אור הסובב כל עלמין, שבא בבחינת סובב ומקיף לעולמות,
 - הרי מאיר בכל העולמות בשוה, וזהו "בכולהו עלמין", והינו
 - שאור זה הנה אפן המשכתו הוא בכל העולמות בשוה. אמנם
 - בכדי להמשיך אור זה בכולהו עלמין, הוא על ידי העבודה
 - בעבודת הברורים בבחינת אתכפא ואתהפכא דוקא. וזהו "כד
 - אתכפא סטרא אחרא", כאשר פועל בעבודתו להיות אתכפא
 - סטרא אחרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, הנה יתרון האור הוא
 - מהחשך דוקא, והינו דכאשר החשך נהפך לאור, הנה נעשה
 - יתרון האור, שהאור מאיר בגלוי עד אשר יאיר למטה ממש,
 - והינו שנמשך האור באפן כזה, אשר אפן המשכתו הוא בכל
 - העולמות בשוה. וזהו "כד אתכפא סטרא אחרא אסתלק יקרא
 - דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין", בחינת האור, שנמשך אור
 - הסובב כל עלמין שאפן המשכתו בבחינת סובב ומקיף בכל
 - העולמות בשוה, ואם כן מאיר גם למטה כמו שכתבנו למעלה.
 - וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד,

- על ידי העבודה דבחינת אתכפיא ואתהפכא חשוכא לנהורא,
- הנה נעשה על ידי ה יתרון האור, דאסתלק יקרא דקודשא
- בריך הוא בכולהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסובב.
- קצור. עקר שכינה בתחתונים. יבאר דכוננת בריאת העולמות
- שיהיה דירה בתחתונים, ונעשה על ידי אתכפיא ואתהפכא,
- שממשיך אור הסובב, שזהו בכולהו עלמין בשנה.

המנון לצאה לבית

בואו נתקרב עוד צעד,
יד נשיט, נהיה ביחד,
לכלנו אב אחד, אחים ממש.
הנשמה שבתוכנו
מחברת היא בינינו
כשנאהב - אז יבנה בית המקדש.

עזרה נציץ,
מלים טובות נשמיץ,
בכבוד, בנצח, נאיר פנים לכל.
נתחבר כלנו, נחלק משלנו,
ברשת אהלי יוסף יצחק זה כלל גדול.

הריני מקבל עלי
מצות צעה של ואהבת -
ואהבת לרעך כמוך.
האחדות היא סוד הכח,
רק לזכר ולא לשכח:
ואהבת - כך נזכה לגאולה!

עזרה נציץ,
מלים טובות נשמיץ,
בכבוד, בנצח, נאיר פנים לכל.
נתחבר כלנו, נחלק משלנו,
ברשת אהלי יוסף יצחק זה כלל גדול.

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ולזכות
החתן התמים הרב **יעקב שלום** הכהן
והכלה מרת **דבורה לאה** שיחיו
ליפשיץ

לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
ו' שבט, ה'תשפ"ה

נדפס על ידי ולזכות הורי הכלה
הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **רבקה**
ולזכות כל יוצאי חלציהם
שיחיו לאורך ימים ושנים טובות
ישעיהו

שלוחי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
בוונקוור, קנדה